

	زینت بوستان بخوابد برود غم عشق تو جان بخوابد برود روزگار از میان بخوابد برود که زمان تا زمان بخوابد برود که با دشمنان بخوابد برود	با با با با با	نرگس چشم و سرو قامت تو با همه دل تگفتہ ام که مرا چکنم کوشید گرا و بسرد من خود اندر زمانه می بینم در بهار زمانه بر گسینت
		النوری که حرفت تر و امیست ندیت رایگان بخوابد برود	
	بهار و باغ در ماتم شستند چون زلف تو بریم شکستند چون نوک خار و برگ گل بستند ازان دلهاک در زلف تو بستند ز غم زت یکجهان ترکان بستند همه خوانندگان لبها بستند	با با با با با	گل رخسار تو چون دسته بستند صبارا پای در زلف تو شکست که عمواد رفت ازین آفت بستند کرد در باغ رخسارت بود راه که در هر گلستانش گاه و بیگاه چو در پیش لب از بیم چشمت
		منہ بر کار این بیچارگان پاسے چه خواہی کرد مستی زیر دستند	
	عشق بزرگان بود کار خرد خار تو هر پاسے نیار و شمرد وز تو توان غم بعینت شمرد چون ز مے نست بر صفائی چه درود		عشق ترا خرد نباید شمرد خاک تو هر سر نتواند کشید جز بعینت شمارم غمت چون ز پی نست چه شادی چه غم

<p>باری ازان پامی شوم پامیال باتوکلہ نبسم و سر بر سرے چسپت نہ آن نہ سزاوار عشق</p>	<p>باری ازان دست برم دستبرد گر چه نیاید کلتم از دور برد گیر کہ نوبے و بزرگے بر برد</p>
<p>حسن تو چون حسن الوری رونق بازار جہا سنے بہر برد</p>	
<p>زہیران تو جانم سے بر آید فروشدر روزم از غم چند گونی سید روزی من چون آفتاب بیکت و آب بیرت غم چنان شد گر فتم در غمت عمرے بیایم درین شبا ولم با عشق میگفت</p>	<p>لیکن رحمی لیکن کا خرنشاید کہ میکن جیلہ تاشب خود چه نیاید بروز آخر چراغے مے نیاید کہ از خونم فقہا مے کشاید چه حاصل چون زمانہ می نیاید کہ از وصلش چکوئی ہمیں آید</p>
<p>ہسنوز این بر زبانم ناگذشتہ فراقت گفت آرسے مینماید</p>	
<p>من آن نیم کہ مرا بیتو جان تواند بود نہان شد از من بیچارہ راز محنت تو اگر ز جان منت نیست ہیچگونہ خبر چرا اگر بہمہ عسہر نالہ شنوسے جفا مکن چکنی بس کہ در مالک حسن درین زمانہ ہر اوازہ کہ ز وفا بکنند</p>	<p>دل زمانہ و برگِ جہان تواند بود فتناسے پذیر ہمہ کس نہان تواند بود کہ حال من ز غمت بر چه سان تواند بود لبطنہ گوئی تو کان فلان تواند بود بیرات عمد و فنا ناروان تواند بود ہم از صدای غم آسمان تواند بود</p>

<p>اگر ز عسدر وفا ممکن است بیچ نشان درین جهان چو نیایی دران تو اند لو در</p>	
<p>هزاران درد دل باری نباشد گلے بی زحمت خار سے نباشد بہر جو سنگ خروار سے نباشد کز و خوشخو سے تریاری نباشد ستمگاری دل آزاری نباشد کشش اندر کیسہ و نیاری نباشد ز گفتار تو خود آرسے نباشد</p>	<p>مرا گر چون تو دلداری نباشد مرا گونی کہ درستان این راو بود بار گران کردن ولیکن اگر چه پیش یاران گویم از شرم تو خود دانی کہ از تو بوالعجب تر چگونه دست یابد بر تو انکس چو اندر میچکار سے پانچ من</p>
<p>اگر خار غ بو سنگین دل تو ز بخت من عجب کاری نباشد</p>	
<p>بخت کارم قدر سے ندید چرخ جز کو کتار سے ندید گل نگویم کہ خار سے ندید جز غم یادگار سے ندید این بہانہ است یار سے ندید با غم غمگسار سے ندید اشک بے انتظار سے ندید کہ دے روزگار سے ندید</p>	<p>یارم این بار بار سے ندید خواب بختم در از شد مگرش روزگارم ز باغ بوک و مکر نیک غمناکم از زمانہ نہ زانکہ بخت یاری من و مدنی فی این ہمہ ہست خود ولیکن آنکہ زانکہ تا دل بگریہ خوش نکند الوری دل ز روزگار بر</p>

دل راہ صلاح برے گے گے ممشوقہ دگر گرفت و دگر شد الحق نہ دروغ راست پاید گفت من تخته عاشقی ز سر گیرم	کردم ہمہ حیلہ در سنے گیرد دل ہر چہ کچم دگر سنے گیرد معذور بوداگر سنے گیرد ہر چند کہ اور سنے گیرد
--	---

داوم دو جہان بیاو و عشقش
مارا بد و جب برے گے گے

ہر چہ رومی تو بروی رساند ہست برویت نیازم از ہر روستے در غم تو سر ہی ز پائے ندام رغم کسی را بجانہ در چہ نشینی بجز تو بر من جہان سے بفرشد دامن من گریست عشق نگار است	ناخوش و خوش دل سے خوش ستانند گر چہ ہمہ محنتے بروی رسانند گر تو ندانے سے خدای تو وانند کالتش دل را آب دیدہ نشانند گو بکن آخر جہان چین بنمانند وصل چہ دامن ز کار یافتانند
---	--

زو کہ چین خواہت کہ تن زنی امی وصل
تا بکند ہر ہر جفا کہ تو انند

عشق ہر محنتے برو سے آرد در چہ رویت ہمیشہ و غم ہر دامن عافیت ز دست مہ گوئے اندر سپاہ وصل شوم وصل ہم ناز مودہ کہ بلطف	مکن امی دل گرت نمینارو روی درکش کہ روی آن وارو تا بدست بلا ت بسیارو تو شومی گرفتہ اراق بگذارو خون بریزد کہ موسے مار آرد
---	---

<p>ور تو میخندد اشک سے بارو بچو داغ فسراق باز آرد</p>	<p>مرد بینی که روز وصل چو شمع گیر کامروز وصل واغت کرد</p>
<p>بیر گرفتسم شمار عشق آن به که ترا از شمار شمارو</p>	
<p>جان در غمت از جهان برآمد مقصود تو از میان برآمد یک غم ز تو را یگان برآمد زود آ که رخ خان و مان برآمد دیر آ که از و نشان برآمد تا کام دسے فلان برآمد هر طعنه کم از زبان برآمد تا دیده این و آن برآمد ای جان جهان که جان آمد</p>	<p>دل در جوست ز جان برآمد کو جان و جهان مباحث نزدیک سود لیت تمام اگر دسے را هم خاند هر که شد غم تو وانکس که فرو شود بگویت کوفی که اگر چه هست کام لیکن ز زبان این و نشت دل طعنه تو بدید بخرید نشیندستی چنان تو ان مرد</p>
<p>ارزان مغروش التوحیدی را کر باز خوسے گران برآمد</p>	
<p>اندام سیم رنگت خروار بار از ارزو کا و از مرغ جانان شاخ صنوبر از رو آن دل کجا است مارا کاندوه دلبر از رو کشت تهمیت خرم کاریز کوثر از رو</p>	<p>جانان دمان تنگت صد تنگ شکر از رو هر چند دلربانی زلفت بجان خریدم با عاشقان گویت لاسے ز نیم گه از عشق روی خوبت آب آورم روید</p>

<p>گوئی کہ ملک سحر از قاف تا بقافست یک بوسه از لبانت صد ملک سحر از نو</p>	
<p>چون نیستی اینچنانکه سے باید گفتی ازین بتر کنم خوا ہے با این ہمہ غم کہ ز تومی بسیم بافتنہ روزگار تو عید است گفتی کہ دلم بوسہ خرسند است زین طرفہ ترت حکایتیے وارم بوسے نہ وہد و ہر زمان گوید</p>	<p>تن وردادم چنانکے سے آید الحق نہ کہ ہر سچ در نے باید گر خواب دگر نہ شبیم شاید ہر فتنہ کہ روزگار سینہ زاید گفتی بدہم دگر چہ سے باید دل بین کہ ہے چہ باد پیاید باشد کہ کنار سے اندر آفراید</p>
<p>دستی بر نہ کہ النوری ای دل از دست تو نشیت دست سین باید</p>	
<p>مرا بی کار بگذار دے بی کار دگر گیرد کہ بگذار دہو اسے او ہوا واری دگر گیرد خور و زینار با جانم وفا داری دگر گیرد رہنمائی دل بخوید جان خریداری دگر گیرد</p>	<p>مرا صورت نمی بندد کہ دل یاری دگر گیرد دل خود را دم بندی اگر چه بند بندید از ووری نیارم صبت ترسم آنکہ ناگاہی اگر زان لعل شکر بار بفروشد بجان بوسی</p>
<p>گل بلغ و صالکش را را کہ دم نیادانی بجای گل ز بحر اوسے خاری دگر گیرد</p>	
<p>سال و سہ روز و شبیت سور باد خاک کہت پاسے او کا فور باد</p>	<p>سخت خوشی چشم بدت دور باد بنسندہ ز نفعین تو شد غافل باد</p>

<p>چاکر و ور بان و رت حور باد حاسد خرم شده مجبور باد</p>	<p>خادم و قراش تو ز عنوان سزد عاشق محنت زده چون نیست شاد</p>
	<p>وصل تو باد ای همه ملوک و کیوما عجب تو جاوید ز ما و دور باد</p>
<p>نه خمر سوای تو خمار از تو کس از تو هیچ گل که خار از تو وان چیست ترا که روزگار از تو حقا که اگر سه ششس چهار از تو زیبا که سیکه لصد هزار از تو صد ملک مانه آن کنار از تو تا بوس و کنار تو شمار از تو</p>	<p>نه وعده و صحت انتظار از تو هم طبع زمانه که نشکفت است بهر یاد تو داد روزگارم دل منصوب بنده که یاد ناسے تو گوئی بسندار جان بوسے و اسجا که کنار اندر اندر ایم بر گیسو شمار حسن خویش آخر</p>
	<p>گوئے که لصد چو الوری از زم آرمی شبه در شاہوار از تو</p>
<p>خورشید و در جنبیت روی تو میرود دل در رکاب رسد نکوی تو میرود در جنب آنکه بر سر کوی تو میرود بادی که در حمایت موی تو میرود چون وعده ات بمن ہم سوگ تو میرود با آنکه در زمانه ز خوئے تو میرود</p>	<p>آب جمال جملہ بچوئے تو میرود ای در رکاب لفت تو صد جان پا پیش ہر روز بہت بر سر کوی اجل و پید ہر دم ہزار خرمن جان پیش میرود جان خواہیم ہم بوسہ و باز ایستی قول در خاک می بگویم جوہر زمانہ را</p>

<p>رنگی مانند الوری که خسته جان را وین رنگ هم ز حبس ز کوی تو میرود</p>	
<p>جان وصال تو تقاضا میکند بالمدار و کافرے باشد مرا عارت جان میکند چشم حشمت زلف را گویا سے شبت کمن چند گونی راز پیدا میکنے آتش دل گر چه پنهان میکنم انچنان شوخی کہ چون گویند</p>	<p>کز جہالش میتو سودا میکند ہمچنان امروز و فردا میکند بیچ تاوان نیست زیبا میکند کاشچہ نتوان کرد تنہا میکند راز من ناز تو پیدا میکند اب چشم آشکارا میکند کالوری از عشق رسوا میکند</p>
<p>گوچ پیدانی ولیکن غم را گوئی ای مردان بعدا میکند</p>	
<p>چون کسی نیست کہ از عشق تو فریاد رسد گر وصال تو بامی نرسد ما و خیال چہ رسیدہست بلاکہ ز زخمت جز حسرت خاک در گاہ ترا سجده خود خواہم کرد</p>	<p>چکنم صبر کنم کز تو بیدار رسد آرزو گر بگدایان نرسد باور رسد حسرت آنست کہ برسوسن آزاد رسد آری از خاک درت انقدر ہم باور رسد</p>
<p>از تو ہر ذرہ غمی تو طلبم از پی آنکہ سیرے دنیہ با مروز چہ فریاد رسد</p>	
<p>نیچو شیرین لببت شکر باشد با سخنہا سے تلخ چون زہرت</p>	<p>نہ چوروشن زخمت قمر باشد عیش من خوشتر از شکر باشد</p>

کالوری

<p>میلِ خوبان ہمہ پزیر باشد عشقِ بے سیم در دوسر باشد ہر دو لب خشک و دیدہ تر باشد ہمہ شہاے سبے سحر باشد</p>	<p>تو بزرگ ماٹے و نیست عجب کارِ عاشق بسیم گرد و در است دائم از نیستی بعشق تو ہم در فراق تو عاشقان ترا</p>
<p>عشق و افلاس در مسلمانے صدرہ از کافرے تر باشد</p>	
<p>دلِ داغِ غم تو بر سُرین دارد صد گونہ سزا اور آستین دارد کا کنون پی جان و قصد دین دارد تا باز چہ فتنہ در کمین دارد الضاف بدہ کہ برگ این دارد مخرم دل آنکہ پوسیتین دارد خبر عشقِ رحمت کہ بر زمین دارد</p>	<p>جان نقشِ رخ تو بر بگین دارد تا دامنِ دلِ سبتِ عشقِ نتست چشم تو دلم بر دو سید ائم و افگند کمانِ غمزد و در بازو گونی کہ سخنِ گوی و دم و کش تا چند کہ پوسیتین بکاری زدہ در بلخِ جہانِ مرا چہ می بینی</p>
<p>در خشک تر النوری بصدیلت در شکرک تو دلِ حسنین دارد</p>	
<p>آبِ زو امن بگریبان رسید نوبت آن نیر بپایان رسید عشق تو آخر لبیر آن رسید ز آنچه بمن در غم حیران رسید</p>	<p>غارتِ عشقت بدلِ وجان رسید جانِ و ولی داشتیم از چیزا گفتم جاسے لبیر آمد مرا بالتوجہ سازم کہ گراختان کنم</p>

<p>بشنوی افتخار و گونی بطنز رقعه در دم ز تو چسبیده وار</p>	<p>کار فلان زود بافتان رسید نیم شبان دوش بکیوان رسید</p>
<p>گر تو تونی زود که خواهی گفت سوز فلان در تن بهمان رسید</p>	
<p>دل مرا انده جان من ندارو حدیث عشق باز اندر نکند است چکوی تاکه کاره بر سازو چه خواهد کرد چندین غم ندانم بزاری گفتش در صبر زین است مرا گفت ترا با کار خود کار</p>	<p>چنان کا بد جانی منم گذارو دگر بارش همان سر من بخارو چه سازم تاکه رنگ بر نیارو اکه جانی بیک غم دیگر ندارو اگر عشقت بدست غم سپارو مسلمان مردم این را اول کارو</p>
<p>بنام این دو دم در منصب عشق با این شناسا رسیدارو</p>	
<p>زلفش اندر جور تلمین میکند ورر کایش ماه خواهد رفت اگر بر کماش خط نقصان میکند بارخ و دندانش روز و شب فلک بر سر بازار عشقش در طواف با چنین تلمین نباشد کار خورد هر چه دستش در تو اندش ز جور</p>	<p>مخ پیاده حسن فرزین میکند اسپ حسن انیسیت اگر زین میکند هر کش اندر حسن تخمین میکند پوستین ماه و پروین میکند دل کنون دلالگی دین میکند گر فلک راه سچ تلمین میکند با من مجور سبکین میکند</p>

<p>عیش تلخ من کنده مسلم خلق</p>	<p>اگر چه باز بهای شیرین میکند</p>
<p>با که خواهد کرد از گیتی وفا</p>	<p>کز جفا با النوری این میکند</p>
<p>دل عشقت رخ بخون تر میکند نیوزد خون دل و دل عشوایش اگر چه پیش از وعده سوگندان خورد عقل را چشم خوشش در زرع عشق ز نذارم لاجرم بی سوچه گفت ز زگفتم که جان گفتا که خه گفتم آخر جان به از زگفت به</p>	<p>جان ز جوش خاک بر سر میکند میخورد چون نوش باور میکند آن هم از پیشم فراتر میکند میدهد شش ضرر بشد میکند هر زمانم عیب و گیر میکند الحق این مقدم تو آنگر میکند لاجرم کاری تو چون زر میکند</p>
<p>بون کنی خاکش همی بوس النوری</p>	<p>اگر چه با خاکش برابر میکند</p>
<p>در هواست تو ملک بر ننگند من کیم کز عشق تو بر سر زخم عشق را در سر من جور و جفا تو نشسته فایغ اندر گوشه</p>	<p>اینچنین کت حسن بر در میزند بر سر از عشق تو سحر میزند عشق با ما خود برابر میزند دین دعا گو خلقه بر در میزند</p>
<p>عاجزے هرگز با و اندر جهان عاشقے با کافرے چه میزند</p>	<p>عاجزے هرگز با و اندر جهان عاشقے با کافرے چه میزند</p>
<p>بهرے در کفر یارے نیاید</p>	<p>چو آید جز جگر خوارے نیاید</p>

نیام ایند زبستان زمانہ کنون نقشم کسے می باز مالدر بجانی بوسہ رز خواستم گفت مراورند ہب عشقش اگر دست برو چون کیسہ وزم کہ سرگز بصرف جان چو در بازارش مرا گوید نباید مہیت از من	ز گل قسم بجز خوارے نیاید کہ آواز زد و شمش جاری نیاید بہر جان بوسہ یاری نیاید ز وہ سجادہ زنتاری نیاید مراور کیسہ دنیا ری نیاید اصد و نیار و دیداری نیاید چہ گویم گویش آری نیاید
---	--

مبندے الہزی در کار اول

ترا زور و لوق کارے نیاید

صبر با عشق بس نئے آید دل بکارے کہ پیش می زود عشق با عافیت نیانیزد بیغمی خوش و لایتست و لیک داد و کاروان خورندست چکنم عسکری کہ نیشکرش	ایر فریاد رس نئے آید بیک قدم باز پس نئے آید نفسے ہم نفس نئے آید زیر فرمان کس نئے آید زان خروش جس نئے آید بی خروش مگس نئے آید
---	---

گوئی از جانت می بر آید پاسے

چو حدیث است بس نئے آید

روی تو آرام دلہامے برو تا بر آمد فتند زلف خیرت	زلف تو زنتار جانہامے برو عافیت را کس کیسے نشمرو
---	--

راز دلمار ابدریا سپرد کز تو یک غم دل بعد جان بخرد پای کس جز بر سر خود نشیند لاجرم زلف تو پرداش میبرد تا سر زلف تو سردر ناورد تا دم آنرا طریقی ننگرد تا بیندیشی جهانے بگذرد زندگانی را نگر چون میبرد	منهی عشقت بدست رنگ و بو وقت باشد بر سر بازار عشق بر سر کوی غمت چون دور چرخ بست زیر پرده وصل لبست پائی در وصل لبست نتوان نهاد گو محنت وصلی مرا گوئی که صبر جلد از اندیشه سازی کار وصل و عده را بر در مزن چندین بگذرد
--	--

گوئی از من بگذران ای التوری
چون کنم می نگزد و سه نگزد

پیش و پس هیچ ره نمیدانند چون بکارت رسند در مانند بر در تو عن سلام و در بانند مرهم در و خود ترا دانند	عالمی در و تو حیرانند عقل و فم ار چه هر دو بیرونند جان و دل گر چه غمتی دارند دوستان را اگر چه در دست
---	---

در چه فریاد خوان شوند از تو

هم لب فریاد خود ترا خوانند

نه با دگرے قرار میگیرد کانهشت از و ناکار میگیرد آنرا که ننگ را میگیرد	نه دل کم عشق یار میگیرد از رشک تو آن شک می برم سرمانی صد هزار غم پیش است
---	--

با غشم بچار کار میگردد پنداری از و کنار میگردد	صبری نکه کار ساز دل باشد هر غشم که از میان جان خیزد
از می غشم عشق اگر بحق گوشه دلرانه با خستیا میگردد	
صبرم رسید و بجزر بیایان نمیرسد خضر طرب بکشمه حیوان نمیرسد انجا پای عقل بجزر جان نمیرسد همان عقل بر سر این خوان نمیرسد گفتا هنوز نقل بدرمان نمیرسد گردش هنوز سر ملطان نمیرسد	وردم فرو و دوست بدرمان نمیرسد در ظلمت نیاز بجد سکندر سے بر خوان ازان که طمیز جانست هیچ تن خوانی که خواجه خرد از بهر جان نهان گفتا بیزبان که مرز که فرست فتراک آن سوار بتوسه رسد که خود
طوفان رسید و غمت و النومی هنوز قسمت سرای نوح بطوفان نمیرسد	
در آورا که ز تو کار با حبان آمد مکن مکن که عنایت سود و دل زیان آمد چه گفتت چه شنیدی و چه گمان آمد بسان بسا که بدین خسته دل عثمان آمد بیا قبت همه عهد تو همچنان آمد که دل ز عشق تو یکبار در میان آمد	عجب عجب که ترا یاد دوستان آمد سر سر خور و خوانم ز داغ هجران پیش چه میکنی بچه شغولی و چه میطلی مزن مزن سپهر ازین آتشم بدل که ز تو چنان که بود گمان بری بید عهدی کرانه کردی از من تو خود نداشتی
مکن تکبر بر خدای راست بگونی	

که تا حدیثِ منتِ هیچ بر زبان آمد

در همه روی زمین یاری نماند
 راستی باید ز گل خاری نماند
 گر چه بر شاخ و قبا بارے نماند
 دل بیاد سر و گفت آرمی نماند
 چرخ را گوئی مخزاین کاری نماند
 این ندانم آشنای باربی نماند
 گفت اینیت بس که بسیاری نماند

در همه آفاق و لدر می نماند
 گل نماند اندر همه گلزار عیش
 عقل با دل گفت کاندرباع عشق
 یادگار سے ہم نماند آخر ازان
 در جهان یک آشنا نگذاشت چرخ
 گوئی آخر این همه بیگانه اند
 عشق را گفتیم که صبرم اندک است

النورمی با خوشیتن میساز زانکه
 در دیار دیار دیار سے نماند

که اگر در جهان بکس ماند
 عقل بر هیچ گوشه نشاند
 حسنت از آستین بیفشانند
 عشقت از آب بر جهان راند
 گفتی از خصم بوسه بستاند
 این حدیث بران نمی ماند
 که نداند شکیب و نتواند
 تا بگوشش و لم فسر خواند

رومی خوبت خدای میداند
 ماه را بر بساط خوئی تو
 شعله آفتاب را بکشند
 در جهان بر نیاید آب از آب
 گفتت جان بپوسه بستای
 بستدی جان و بوسه ندی
 چون مزاج دلم همیدانی
 با خیالت بگو نخواستم داد

النورمی بر بساط گیتی کسیت

کہ نہ تا باخت سے مساند	
رنگ عاشق چو زعفران باشد رُوی فارغ دلان برنگ بود قاصد عشق رازرہ چو رسید عشق چون و حدیث وعدہ شود	ہر کہ عاشق بود چنان باشد رنگ غافل چو ارغوان باشد کترین پاسے مرد جان باشد عدت جان و خان و مان باشد
بسیلم اللہ کہ کرد موکب عشق گر بجانیت را نگان باشد	
یا وصل ترا عنایتی باید صد سورہ پیرے فرو خوانم دل عمر بے عشق میدہر رشوت بوسے ندہے و گر طمع دارم الحق بہ ازین بہانہ تو ان نیست آخر تو در حبان پس از عمر وانکہ ز منت چو عیب میجوئے	یا حب ترا نہایتی باید در شان وصال آئیے باید آخر تو در حماستے باید گوئی بہسا ولاستے باید در ہر کارے کفایتے باید خز جو رو جفا حکایتے باید خز مہر و وفا شکایتے باید
در خون سنے چرا نمیدیشی نہ این دل شدہ را خیانتے باید	
یار دل در میان سنے آرد سایہ بر کارمین نمی فلکند وز زبگی اگر چہ در کار ہست	در دل من نشان سنے آرد تا کہ کارم سببان سنے آرد خوشیتن را بدان سنے آرد

چونکہ سرورِ جہان نے آرد	کے بہ بیان من در آرد سر
شبِ بجزش گران نے آرد	روزِ عمرِ گذشت و عدہ وصل
تابِ چندین زیان نے آرد	عمرِ سرمایہ ہست نامعلوم

سب را کہ عشق او بسدم
یک بلارنگان سے آرد

عشق تو بہ عقلِ خنجِ ہمیشہ	حُسنِ تو بہاہِ مشکِ ہمیشہ
ہرگز اوستِ عنایتِ ہمیشہ	خدمتِش بر دستِ میگِ و فلک
دامنِ از ہر دو جہانِ در ہمیشہ	دستِ عشقتِ ہرگز اوستِ گم
جانِ بصد شادیشِ در ہمیشہ	ار بہ تو گز غمِ آمدِ رسول
ما و شبِ بارِ روزِ غمِ ہمیشہ	آنکہ میگوید کہ از زلفتِ بہ تنگ
زلفتِ تو با انہرِ ہمیشہ	منکہ باری سرِ رشوتِ میدعم

النوری بر سایہ تو کے رسد
تا قبولتِ پایہ بر تر سے کشد

حُسنِ بر خوبانِ غرامتِ میکند	باید در خوبیِ قیامتِ میکند
دعویِ دادِ تمامتِ میکند	در قمارِ حُسنِ با ماہِ تمام
وامی ازین کز تیرِ قیامتِ میکند	از کمانِ ابروانِ کردِ انچہ کرد
غارتِ صبرِ و سلامتِ میکند	فتنہِ برفتنہِ ہست از او بچیان
ہر کہ در عشقِ ملامتِ میکند	بی شک از حسدش ندردِ آگہی

در نکور وئی چو شرِ النوری

راستی باید قیامت میکند	
درد سرد دل بسزنی آید آویخ عمر برختہ بیرون شد گفتم شب عیش را بود روزے دل خانہ فروش نام و تکم زد از ہر چہ کند خجس نیس کرد ہنگ زار شد کہ در دستان پر گزیرہ شدم و ز آتشیان تو	پائی از گل عشق برسنے آید دین بخت ز رخسہ درسنے آید این رفت و زان خبرسنے آید دلبر ز تق بدرسنے آید وزم چہ کند تیرسنے آید ز گش دو چو بیکد گرنے آید بکی مرغ وفا پرسنے آید
بر صبر نویس الوری کارت چون کار بجد برسنے آید	
تا کار ما دمس تو تیار ندارد بی رونقی کار من اندر غم عشقت دارد سر خون ریختہم حجب و تو داتے با ہجرت تو گفتم کہ چہ چیز ز کسی کو گفتا کہ چو دل جان بدہ انکار نداری	جز با غم ہجر تو دلم کار ندارد کار سیت کہ جز ہجرتو برابر ندارد این ہست غم حجب تو تیار ندارد از گلشن ایام نہ گل خسار ندارد جانا تو نگوئیش کہ انکار ندارد
چون می نہ نبوشد سخن الوری آخر بکیرہ تو بگو گفت ترا خوار ندارد	
درد دور تو کم کسے امان یابد خود نیز نشان نمیتوان داون	در عشق تو کم دے زمان یابد ز انکس کہ ز تو ہی نشان یابد

<p>انصاف پہہ کہ رائگان یابد کو یافت ترا ہمہ جہان یابد از نور رخت خیال جان یابد منشور جمال حبا و دان یابد از راز دولت ہی نشان یابد دیدہ کہ بود کہ روی آن یابد ما ہی تو و مہ بر آسمان یابد</p>	<p>و وصل تو اگر بجان سیابد دل تنہا تو ہمہ جہانے و انگس و آئینہ کہ جہاں بناسے و رسائیہ تو بر آفتاب افتد از روز عیان ترے و جو نیرد روئی کہ دل نیاروش ویدن نشگفت کہ وز زمین بنوی تو</p>
--	--

زمین قرن تہرین تو کہ یابد بس

یا چون تو کیے بعد تہران یابد

<p>کہ راہ عشق تو منہ دل ندارد درین راہ و دلم این دل ندارد کہ ہجرت کار من مشکل ندارد دلم این ہر دو ہم حاصل ندارد</p>	<p>کہ در عشق تو پا در گل ندارد قدم بر جان من باند نہادن چو دل در کار تو بستم ضمانت بہین سرمایہ صبر و روزگار</p>
--	--

کہ را پایان پیوند تو باشد

کہ در یائے عننت ساحل ندارد

<p>دل بیرواز من و بیمت کہ ایمان بیرو کہ ہی جان دتن و دین و دل از ان بیرو کہ ہی زلف تو از راہ دل آسان بیرو بیچ دل را کہ ہی سخت بسامان بیرو</p>	<p>حلقہ زلف تو بر گوشس ہی جان بیرو در سبز زلف تو خیر حلقہ و چین حاصلت خود دل از زلف تو دشوار توان دیدن گاہ از سبز زلف تو سامان ربانی بنو و</p>
--	---

عشق زلف تو چو سلطان دلم شد گفتم	کین مرزود که از خدمت سلطان بیرو
<p>ببر و از خدمت سلطان و از ان متبرسم که کشون خوش خوشم از طاعت بزوان بیرو</p>	
<p>دوش تار دریا رود بر بود وزیر همچو سیم سادو او دست من بود و گردش شب گر چه شبامی وصل بود خوشم یا من از عشق زار تر بودم کس چه داند که آن چه طالع بود</p>	<p>غم حیران چو حلقه بر در بود کارم از وصل چون زرت بود دی همه روز اگر چه بر سر بود شب و شین ز شکل دیگر بود یا ز هر شب رخسار نکو تر بود من ندانم که آن چه اختر بود</p>
<p>از فلک تا که صبح روی نمود النوری با فلک برابر بود</p>	
<p>یار با هر کس سری آرد اینچنین شرط دوستی باشد دل و جانم بلا به بستاند باز بسیار میکند لکین</p>	<p>سر سویند ماسنه وارو که بخواند بلطف و بگذارو پس بدست فراق بسیارو راستی خواهی جامی آن دارو</p>
<p>جان همه خواهد و کرا بکند که بچاسن ز سن بیازارو</p>	
<p>باز دستم ز بیرنگ آورو برونگی بر اهوری پیش</p>	<p>باز پاسے دلم بچنگ آورو پیشم از بس که عذر لنگ آورو</p>

	ناز از سر گرفت و جنگ آورد چاک زد جامہ باز رنگ آورد ناقبت عاقبت پانگ آورد بردلم روزگار تنگ آورد		پائی در صلح ناسناوہ ہنوز چون گل از ناز کی زیاد ہوا خواب جز گوش داد کیچندم خوبی تنگش بر روزگار آخر	
	الترمی را چون تنگ و نام سپرد رفت و دعوی نام و تنگ آورد			
	با او چه کرد شاید با او کہ گفت یار و عمرم فدایے پیش تالوہ ازو بہ آورد دل راجل چه باشد گرد او بدار و زندہ کسی نبیند گر نغمہ بر گمارد		دلبر ہنوز ما را از خود نے شمار و جانم فدای زلفش تا خون او بریزد جان را چه قیمت آید گرد زلفش لبوزد گیتی بسے نماز گر سپرہ باز گیرد	
	آواز جمالش دلہا سے نوازد لیکن بروصالش کس را نیکنازد			
	صبر کیا رگے زمین بر سید بردلم باو جتر سے لوزید ہمہ گوئی نشان ہجر کشید		طاقتم در فراق تو رسید تا گرفتار عشق شد جانم بیخ بر رویے نازم عمرم	
	عقل کوشید با غمت کیچند عاقبت ہم طریق عجز گزید			
	گر این عمرم نباشد بیو شاید عجب کور استہ راحت نیاید		ز عمرم بیو در دل فزاید ہلم را در دلتوںے باید و بس	

	<p>بجد افتد که هر دم میفرایید که تا هر دم مرا سنجی نماید</p>		<p>هر این غم که هرگز کم بسا داد بدست بحر خویشم باز دادی</p>		
		<p>اگر لاف زوم کان تو ام من بدین جریم چه مالش واجب آید</p>			
	<p>پیش ازین بی تو سر خویشم مانند برگ گفتار کم و بشیم مانند وان دل بی صبور و شیم مانند در جهان بیگانه و خویشم مانند چون دل تدبیر اندیشم مانند</p>		<p>طلاقت عشق تو زین پیشم مانند رست میزاهی نخواهم بی تو عمر شد تو اگر جانم از تیار و درد تا اگر فتم آشنائی با عنایت چون کنم تدبیر کارت چون کنم</p>		
		<p>النوری تاکی ازین کافر بچ کا اعتقاد ندیب و خویشم مانند</p>			
	<p>دل مرا نیز بازار بیفتاد بسے پوشید و کیاری بیفتاد دل مرا از ان کلداری بیفتاد نهیر بالای من کاری بیفتاد</p>		<p>مرا باد لبری کاری بیفتاد دل مرا با عشق دست اندر کرد قبای عشق مجنون می بریدند مرا افتاد با بالاسے او کار</p>		
		<p>جهان را چون دل من بر زمین زد کنون از دست دلداری بیفتاد</p>			
<p>نه دیده خواب یابد نه دل شکیب دارد هم پای زندگانی جان در کرب دارد</p>			<p>تا ماه رویم از من مرغ در حجاب دارد هم دست کامرانی دل از عنان شکسته</p>		

بجو

هر جا که هست در رمی با من حساب دارد	پندار در گشتم گونی که درو و عالم
	بفرقت آن شکر لب ما را بشوید آمی بس عشوای شیرین کان و لفریب دارد
مه از تشویر و او پیا بر آورد چو گفتم بویست مسفر بر آورد هزاران فتنه و غوغا بر آورد هم از دین و هم از دنیا بر آورد فراق او دمار از ما بر آورد لبش از روشک چون طنز بر آورد	جمالش از جهان غوغا بر آورد چو دل و ادم بدو جان نتوان ز بی آبی و شوخی در زمانه غم و تیار خربش عاشقان را ندیدیم از وصالش هیچ شاد همه توقیر را اگر و باطل
	همی ساز انوری با در عشقش که خالق از عشق او سودا بر آورد
دل صبر پیشه کرد و کنون دم نمیزند چون دست یافت زخم کبی کم نمیزند و اکنون چو راه دل بزوان هم نمیزند الایدست او در یک غم نمیزند یک ابر دیده نیست که او نم نمیزند زلفش کدام قاعده بر هم نمیزند	آن شوخ دیده دیده چو بر هم نمیزند ز و صد هزار زخم جفا دارم و هنوز که که بطعنه طال بقای زومی مرا کی دست دل کنون در شادی ز نذر عشق یارب چه فتیاب بلا نیست او کز نو چشمش کدام زاویه غارت نمیکند
	القصه در ولایت خوبی بکام دل ز نو بی که خسرو عالم نمیزند

مرا تا کے فلک رنجور دارو سیک باوہ کہ با معشوق خوردم اندامم تا فلک رازین عرض چست	ز روی دل بسرم منجور دارو ہمہ عمرم دوران منجور دارو کہ بچے مرار پجور دارو
دو دست خود بخون دل کشادہ است مگر بخون من منشور دارو	
در تو دلا انسان نماید از عشق مشو چہین شکستہ آوازہ تو فسر و نشیند گر با ہمہ کس چہین کند دل از عشق تو دل نماید و ہم است از کار چہان کہ ان کن ای دل	و اندوہ تو جاودان نماید کان روی نکو چہان نماید فر محنت من نشان نماید بکے لشدہ در جہان نماید کز بی رحمت بیان نماید کا زاردین میان نماید
آن کار بسم کہ تو بسانے بلکہ ہمہ سو زیان نمایند	
عشق تو بہر کہ عافیت بسر آرد عقل کہ در کوی روزگار نتابد سیر کہ ساکن ترین عالم عشق است پوی تو با دار و برشی بطوانے گفتیم یارب چہ عیشما کہ کنم من	ہر دو جہانش بزیر پای در آرد بر سر کوی تو عمر با بسر آرد زلف تو ہر ساعتش برقص دیار د جلاہ عشاق راز جمال بر آرد گرز وصال تو ام کہے خبر آرد
ہجرت رازین حدیث خندہ بر افتاد	

گفت که آسے چین بود اگر آرد	
نوبت حسن ترا سلطنت تو گر پنج کند قله روی تیا هر که شیبے برد مناز نگیس مست تو هشت یارترین مرعی را عقل پر چخت لبیت را چو شکر گفت نیست میخ واسپے بنادوم ز رخت آنکس را	حسن تو خاک تلف بر سر سر گنج کند چار تکبیر و گبر روز برین پنج کند سینه چون باز کند چهره چو تارنج کند آنکه در مددی طفل سخن سنج کند کز مر یک شب هر مدیخ شطرنج کند
غشم و ریخ تو اگر نام و نشانم ببرد بی غشم و ریخ با دم اگر م ریخ کند	
آرزوی روی تو جانم ببرد از جهان ایمان و جانی و آشتی غمزات از ریخ و از بارم فکند عقل گفتم که پنهان شو برو گفت گر این بار دست از من بداشت	کافر بیایکے تو ایامم ببرد عشیق تو هم این و هم آنم ببرد عشوات از خان و از مانم ببرد کین زمان پیدا و پنهانم ببرد باز باز آمد بدستانم ببرد
الوری چند از شکایت های عشق کان فلان بگذشت و بهانم ببرد	
هر چه با من کنی روا باشد چو تو در عیش و خرمی باشی چند گویی که از بلا بگریز از بلائی تو چون توان بگریخت	برگ آزار تو کرا باشد گر نباشد ز می روا باشد که ره عشق پر بلا باشد چون دلم بر تو مبتلا باشد

	با بلا و غم تو عرض کنم گر جهان سر بر مرا باشد	
یار گزور و فانی گزور مانگر درش میگردیم لیکن زمان صحبت جدائی یار هیچ شب نیست تاز خون جگر	حاجتی زور و انی گزور گر چه او گزور و ماننی گزور از برین جدا نی گزور بر سر آسیانی گزور	
	مبتلا ام عشق و کیت گزور بفش مبتلانی گزور	
حسن تو گزیم برین تیار باند انریخ تو گزیم برین جمال باند هر نفس از چرخ ماه را تعجب لی تو مراد کنم از باند	قاعده عشق استوار باند بس عشق تو که یادگار باند چشم دران روی چون نگار باند خون دل و دیده در کنار باند	
	از غم تو دردم قرار نمانده است با غم تو دردم بقدر بماند	
هر کرا تا تو کار در گیرد بسخت لب زخم چو بکشاے چون زند غمزه چشم غمازے	بهره از روزگار بر گیرد همه روی زمین شکر گیرد دو جهان را بیک نظر گیرد	
	چشم تو آهوسیت بس نادر که همه صید شیر ز گیرد	

<p>همچنان تو حفت منتم کر و جانیت مرا و یک جهان ورد در بحر تو آفتاب من زرد بان تا کنی دل از وفا سرد اندی که نیم زور و تو فرد</p>	<p>ای مانده من از جمال تو فرد چشمیت مرا و صد هزار اشک گردون کبود پوش کرد است در کار تو من هنوز گرم جفت غم و خوش است آری</p>
<p>با محنت چون توئی توان ساخت ز سر غم چون توئی توان خورد</p>	
<p>روایت الراء</p>	
<p>و گرنه جای بازی نیست جان گیر اگر جانیت همی باید جهان گیر چنان کت دل همخواهد چنان گیر سر و کارم همی بینی کران گیر برو هم عافیت را آستان گیر</p>	<p>ولا در عاشقی جانی ز میان گیر جهان عاشقی پائے نالد و مرا گوئی چنین هم نیست آخر من انیک بیان کارم ای دل در آن میزنی که غم شوی خون</p>
<p>بیوی وصل هم رنگش نه سینه بجویت جان پیران بر میان گیر</p>	
<p>کجائی و چون داری حوال کار تو با وی موافق مشو ز نیار که جز غم ندارم ز تو غمگسار جفائی که گفتی ز من در گذار</p>	<p>سلام علیک ای جفا پیشه یار اگر سخت با من مخالف شده است چگونه مرا با غم تو خوش است خطائی که کردم من بر بگیر</p>

جواب سلام رستے باز وہ		سلام غلیک امی جناب پیشہ یار	
سرب پونہ چمن یار فرود آرد یار	تازین واقعہ خود میخ خبر وار یار	سالہزار گبر یاند و بگذار یار	خون بر تیر و کہ ہمہ موتی نیازار یار
الغوری جان و جهان گیر کم انکار ولی		پیش ازان کت بہمن روز کم انکار دیار	
دائہ دام ہر فتوح بسیار	آفت تو نہ نصوح بسیار	مئی ہزار و عمر نوح بسیار	راح صافی جو عقل و روح بسیار
دلہم از شعر النور می گرفت		ای پسر قول بو الفتوح بسیار	
ہر زبانی تازہ ایپانے دگر	ہر دم اندر ویدہ پکانے دگر	از تو بہتر میج بر ہائے دگر	بیگان گوید کہ نزدانے دگر
ہر وے یہودہ وندانے دگر			
ای غم تو جسم را جانے دگر	ای ز تیر غمزنہ تو روح را	نیست بر اثبات نیروان نزد عقل	گر بہ بیند روی خوبت امین
ای فروردہ بوصلت از طمع			

ہر کسے سر از گریبانی و گری بہتر از درد تو در مانے و گری	ای بر آورده از عشقت در ہوس نیست بیمار غسیم عشق ترا
دل لب ریانت تبرکہ جان بگفت ای بہ از جان ہست فرمانے و گری	
رولیف الزائر	
بنویس ای نگار تختہ ناز روز کے چند باب ناز و نیاز گرچہ روز گذشتہ ناپید باز باز کن خاک عشوہ از سر آرز روز امید انتظا روز از	شعشعہ عشق بر نوشتہم باز تا بر ستاد عاشقہ خواہیم با سر حالت گذشتہ شویم ورقی باز کن ز عمدتہ ہم فقہہ کوتاہ کن کہ کوتہ کرد
ہین کہ روز و شب زمانہ ہے ورق عمر ما کنند فرار	
ندام تاجہ داری در سر امروز بچندہ می فتانی شکر امروز برون آمد بدست و گیر امروز وویا قوت تو شد جان پرور امروز ندارد چون تو سلطان سحر امروز	قیامت یکنی ای کافر امروز بطعنہ زہر پاشیدی ہی و لبت تا عاشقان را دست گیر و دو ہاروت تو گردیدہ است جان توفی سلطان بہت رویان کہ در
سجی آنکہ دادہ بہت جمالت بحال بندہ بنگر یکدم امروز	

جالت عشق می افبند اید امروز سرخو رشید در خوبی گشتنی سز لفت سر آن وارد ایجان بسا جان منتظر برب رسیده	خش غارت کنان می آید امروز غلام روی خوبت شاید امروز کہ رازم با ہمہ بکشاید امروز کہ تا عشقت چه میفرماید امروز
بنام ایزد نگار از نگوئے چنانے کت چنان مے باید امروز	
ردیف السین	
چارہ کار تو نداند کس نقش بجان تو کہ مال د یاز در رکابت فلک فرو ماند بنجے چون دلی نہ بستائے از تو ہر چم تبر بروی رسید	نمانہ وصل تو نخواند کس تو توانے اگر تو اند کس ہم عنایت چگونہ راند کس از تو انصاف چون ستاند کس خود بروی تو این رساند کس
ہمیرین دل اگر بخواسے ماند تاناہ لبس ورجہان نماند کس	
جانان بزمستان چن بزمین نہ بماند کس صد نامہ فرستادم یک نامہ ز تو ماند در پیش رخ خوبت خورشید نیروز د	باز آئی کہ در غربت قدر تو نداند کس گوئے خبر عاشق ہرگز نہ رساند کس در پیش سواران خرم گز نہ رساند کس
ہر کوز می وصلت یک جام بیاشامد تا زندہ بود اورا ہشیار نخواند کس	

رولف الشین

<p>عنی گشتم بکار شکل خویش بجز غم من نه بنیم ساحل خویش همه در بحر بنیم منزل خویش اگر جز بربخ بنیم حاصل خویش</p>	<p>بجان آمد مرا کار دل از خویش وران دریا شدم غرقه که آنجا براه وصل می پویم و بسکن سبا و ایچ آسایش و لم را</p>
<p>اگر کس قاتل خود بود هرگز منم آنکس نخستین قاتل خویش</p>	
<p>شهری از دلوله آورد بگوشش چون پراندوش نه بهیش نه بهوشش چا در آنگنده ز شنگی بر دوشش زهره از باد سحر سنبل پوشش دام و کمازده از مزرنگوشش او بکے جنگ خوش اندر آغوشش تا بود پرده در و پرده نیوشش آن کس فتنه کشش آفت گوشش سیر عالم نشینده است بگوشش وامی اگر شهر بر آشفته دوشش دوشش گشتت بر آوازش گوشش کس درین فتنه نباشد خاموشش</p>	<p>باز دوشش آن صنم عشوه فروشش صبح دم بود که میشد بو تاق دست بر کرده بشوخی از جیب لاله از تالشش می پروین تاشش دامن از خواب کشان در ترگش پیشکارش قدحی باده بدست راه وی کرده بعد ابرده طلع الصبح علی استعدف سال بم سه تا در عمل آورده چنانکه قول ازین دست و جان مطرب او ای لباشربت خون کز غم او روستائی بچہ شهر بسوخت</p>

دوش در ره نگارم آمد پیش گشته از روی وزلف خو نخواستش چون مرا دید ساعته از دور	آن بختی ز ماه گردون پیش خاک گل بوی و باد مشک بریش آن بت نیک خواه نیک اندیش
--	--

به اشارت نهان زد دشمن گفت
که سلام علیک ای درویش

روایت اللام

گر اور شهر بر گویم غم دل ولی دارم همیشه بهم غم دل عالم نمیدارم یقین وان ولی دصد هزاران آه خونین	که آمد در دو عالم محم دل غمی دارم همیشه بهم دل از آن کافتاوه ام در عالم دل ز حد بگذشت الحق ماتم دل
--	---

کنار رحمت گر باز گیر
بجز واران فروریزم غم دل

روایت المیم

ای روی خوبی سبب ندگانیم بجز با جمال تو نبود شادمانیم بی یار روی خوبی از یک نفس زخم	یک روز وصل تو طرب جاودانیم جس با وصال تو نبود کامانیم مونسیت آن نفس از زندگانیم
--	---

وردی نهانیت مرا از فراق تو
ای شادی سلامت در دهنانیم

یار چون در خورد همت میکنم	یاد	سرفدای تیغ تهمت میکنم
---------------------------	-----	-----------------------

ب

<p>گر گنشم با او خصومت میسکنم ده که یک جزا تکم قسمت میسکنم یک زمان یعنی که رحمت میسکنم گر چه دانستم که رحمت میسکنم</p>	<p>قیمت یکپوس او صد گنج زر من دهان خوش میکنم لکین کجاست دو ششم آن لبر گرفت اندر کنار بر سر آن نکته در یافتم</p>
	<p>چشم کردم شرح و گفتا در کنار بس در این خدمت میسکنم</p>
<p>زمانی با تو بنشینم ز دلین همیش نشانم بگویم شمه با تو ترا معلوم گردانم گواه آری روا باشد حریف آب ندانم چه دارم هر چه دارم من نشانم بدانم</p>	<p>بیا ای رحمت جان تا که جائز بر تو نشانم ز حال دل که معلومت که بهم این بود و بهم آن بزندان من و جان هیچ آئی یکر زمان با من مرا گوئی چه داری تو که هستی من کسے آنرا</p>
	<p>یکے دریاسے خون دانم کہ آنرا دیدہ میگویم یکے داوی غم دانم کہ آنرا اول ہمینخوانم</p>
<p>بیرنگ او بہین کہ چہ شیون گرفتہ ام دریاسے کشتی کہ بسوزن گرفتہ ام کورا بدست صبر در آہن گرفتہ ام در تو بہ اشک خویش بدامن گرفتہ ام زان بہتو خوشن را دشمن گرفتہ ام</p>	<p>تارنگ ہر از رخ روشن گرفتہ ام دریاسے من غزاسے دل تنگ من شدہ است آہن دلا ولم ز نسراق تو بشکند یکر وز دامن تو بگیرم کہ چند شب تا خود مرا ز بہر تو بودہ ہست دوستی</p>
	<p>ترسم کہ جان من کہ من گیرد از جان کہ جملہ ہسان کم جان من گرفتہ ام</p>

دل رفت و دین بپش بر دل بر نیرسم در ویش حال کرد عجم عشق او مرا باغ وصال را همه حالها در سیت دارد وصال یار سیکه پای بلند	کان میکنم و لیک بگوهر نیرسم زان در وصال یار تو دیگر نیرسم گره شدم ز بهر بدان در نیرسم آری مرا چه چرم بود بر نیرسم
---	--

هجران یار هست مرا گروصال نیست
بادی لبها ختم چو دیگر نیرسم

نعلیم آمد که دوستدار تو ام بتیواس جان و دید تا روشن از سر من خمار آمده است ارغوانی چو زعفرانی نشد روزگار مرا غنیمت دان هر شبی در کنار غم ختم	عاشق زار و بیقرار تو ام چون سبز زلف تابدار تو ام تا که بے چشم پر خمار تو ام تا که بے روے چون نگار تو ام ز آنکه در بند روزگار تو ام تا جدا از بر و کنار تو ام
---	---

تاب در درد و غم ندارم من
آخرا یما هر وے یار تو ام

عشق اندر میان جان دارم تا مرا بر سر جان دارم گوئی از دست بهر جان بزم بر سرم هر چه عشق بنوشتم است از اثر هاس طالع عشقت	جان ز بهر تو در میان دارم بست گره جان جهان دارم خاتم گزین این گسان دارم یک یک بر سر زبان دارم چون قضا یا سے آسمان دارم
---	--

بیا

را پیش پای قاضی بجز

پیش ازین بار غم من بر من	من بچاره باز جان دارم
جانم اندر بهار وصل بجز	گر چه بر محب دل زبان دارم
گوئی از جان کس حدیث کند	چکنم در جنتان من اندام

بر تو کا حوالی النوری پیدا است
بتکلف چر انسان دارم

تو آسنی که من جز تو یاری ندانم	تو آسنی یار پیدا و یاز نهادم
مراجله صبر است دانم که دانی	ترا جای شکر است دانی که دانم
بدانم که خونم بخواری بریزه	بر اسے رضای تو من هم برانم
مرا گوئی از من بجز غم نه مینم	همین است گریهت خواهی گمانم
اگر وصل شادم کند کردور نه	بهرسان که باشد ز غم در زندانم
میان تو و من هم اندر هم آیم	که بر جستوی تو بر خاک مانم

عجب نیست بر النوری بر کر اسے
مرا بین که او هم در دوبر کرانم

بمخبرم اگر جوان

ره نرا کار خود نیدانم	غم من نیست من بسم زانم
عاشقم بر تو و همید اسے	منار عنی از من دهنی دانم
نکنی جز جفا که نشکپی	نکنم جز وفا که نتمو انم
کافری میکنم وزین معنی	مکن آخر که من مسلمانم
گفتم تا بوسه منرا ننت	گفتمت تا بجان من مانم
گر چه بدخواستی تو از سر این	من همه عمر بر سر آنم

چون زجان خوشترین بدید انم تاج عهد تو بر سر جانم	کہ بجان بر کشم ز تو دیدن نہر مہر تو بر تلکین دل بہت
با چنین ملک در ولایت عشق انوری نیستم سلیمانم	
در اہ پیش عہد و وقای کہ میکشم دین طعنہاے سر و بر اے کہ میکشم چون دوست نیست بہر رضا کہ میکشم آخرنگو یدم کہ ہو اے کہ میکشم باری بیابہ بین کہ بلاے کہ میکشم	کار جهان نگر کہ جفاے کہ میکشم این نعرہاے گرم بر اے کہ میکشم بہر رضاے دوست زد شمن جفا کشد دل در ہو اے او ز جهانی کرانہ کرد ای روزگار عاقبت آخر کجا شدے
شہر سیت انوری شب روز این غزل کار جهان نگر کہ جفاے کہ میکشم	
نیاید میان ترک ایتم ندارم چہ باید جانے ہم بر نیارم غمی دارم انجانہ بی دستیارم اگر کارانیت من در چہ کارم غمی میستا نم دے می بر آرام	بیاتاہ بینی کہ من در چہ کارم بجانے کہ بتو مرا سے بر آید دلی دارم انجانہ بے پای مردم مرا گوئی از عشق من در چہ کار سے منم گاہ و بگاہ در دخل و خر سبج
عنت با ولم گفت کہ عشق چہ نے نفس بزنی اور دینے کہ زارم	
خود را د ترا بسم بدیدیم	آخر ہزار اول رسیدیم

از زلفت تو ناله‌ها کشا دیم بے آنکه فراق منفس بود بر دست تو تو به باشکستیم ناز تو بطبع دل بدیدیم	وز لعل تو شر با کشیدیم با تو نفس نیار میدیم بر یاد تو جسامها دریدیم راز تو گوش جان شنیدیم
--	--

بامان زبان رسم دعاوت
رزقی که نسر دختی خریدیم

هر چند غم عشقت پوشیده همیدارم گفتم که فزونی گویم با تو طرفی زین غم با آنکه به فرصت صد نکته در اندازم گوئی که چو سیم آری کار تو چو زر گردو	ای هر که مرا بیند داند که غمی دارم زانده لیشه دلم خون شد هم زهره نمیدارم هم در تو نمیکیرد چه سردومی دارم جان تو اگر جز جان وجه درمی دارم
--	---

از انوری و حالش دانم که با غم
وز بوالعجبی گوئی کین غم نه یکے دارم

بیا که با سر زلف تو کارها دارم بیا که چون تو بیانی بوقت دیدن تو بیا که بی رخ گلرنگ و زلف گلبویت بیا که درین انوز چند روزه فراق چو آمدی مردان نزد من که در همه عمر نه جو رنجت من از روزگار محنت تو مرا زیاد مبر آن مبین که در رخ و چشم	ز عشق روی تو در سر خارها دارم ز زبیدها قدمت را انثارها دارم شکسته در دل درویده خارها دارم هزار ساله فزون انتظارها دارم چو سه بال لب لعلت شمارها دارم ذخیره های بس روزگارها دارم ز گوش و گردن تو یادگارها دارم
---	---

خطاست اینکه همیگویم این طمع نکنم	که دستبرد طمع چند بار با دارم
قرارهای مرا با تو رنگ و سئو نیست	که در زمانه اینها استدرا با دارم

ز کار خویش تعجب همیکنم یا رب
چه ناروان فرو بسته کار با دارم

دل از خوبان دیگر برگرفتم	ز دل نو بار عشق در گرفتم
ندانم من که اصل عاشقی چیست	چو دانستم ره دیگر گرفتم
فکندم دفتر جوستم ز طامات	خرا با تمشدم دفتر گرفتم
عتاب دوستان کیس گرفتم	کتاب عاشقی در برگرفتم

ز بهر عاشقی در بیت پرستی
طریق مانی و آفر گرفتم

هان ز پنداری که داستان میکنم	اینکه از بهر تو افغان میکنم
کارم از بهر آن بجان آورده ام	جان خوش همت این ناخوشی زمان میکنم
دوستی گوئی نه از دل میکنی	راست میگوئی که از جان میکنم
نفی تمت را اگر دشوار عشق	پیش هر کس بر دل آسان میکنم
بی لب و دندان شیرین بوش تر	از من سی و دو دندان میکنم
بر من از خورشید هم پیا تر هست	کان بگل خورشید پنهان میکنم
دامن از من در کش تا هر وقت	کوسه نو در گریبان میکنم
زرنه دارم لیک از دریای طبع	هر زمانه گوهر افشان میکنم

اهل شود در عشق تا چون انوریت

جلوۂ اہل خراسان میکنم	
<p>از گردش روزگار می بینم امر و زکیے ہزار می بینم کا کنون ہمہ زخم خار می بینم بگر کہ چہ انتظار می بینم صد دشمن آشکار می بینم آری نہ با اختیار می بینم گر یک کس استوار می بینم نام ہمہ در شمار می بینم</p>	<p>ہر غم کہ ز عشق یار می بینم پیدا و فلک از آنکہ وی بوجہ است تا شاخ زمانہ کے گلے زاید در بند دے کہ بجھی باشد در ہر دل دوستی ہا میبرد آن سے بینم کہ کس مئی بیند از دست زمانہ در جهان جفا گردون نہ شمار با کیے وارو</p>
<p>باد ہر باز انوری کارے کین کار نہ بیدار سے بینم</p>	
<p>باوہ در جام جان ریزای غلام در شراب لعل آویز اسے غلام از چین پر ہیز پر ہیز اسے غلام ساعے با ما پیاویز اسے غلام</p>	<p>ساقی اندر خواب شد خیزای غلام با حریف خویش در سازای سپہ چند پر ہیزی ز می پر ہیز چند بیش ازین بد خوئی و تنہ می ملن</p>
<p>در پناہ بادہ شہ اسے انوری آواز بدایام بگر خیزای غلام</p>	
<p>دند ز غم اندیشہ و تیمار فتادم خوش خوش ہمہ بر باد غم عشق تو و آدم</p>	<p>درد او در لہنگا کہ دل از دست بدادم آہی کہ مرا نزد بزرگان جهان بود</p>

بچ

با وصل تو تا بوده هنوزم سرو کار	سر خط بیداد و جفا سے تو بنا دم
دل در سخن رزق ز راند و تو بستم	تا در غم تو خون دل از دیده کشاوم
مپسند که در خاک رود در و فرقت	از دست غم عشق تو بر باد بدم

با آنکه نباشی نفسی جز بخیلا نم
هرگز نفسی جز برضای تو مبادم

تا زخت دل اندر خم زلف تو نهادیم	برخ ز غم عشق تو خوشا به کشا دیم
در دامن اندوه و بلا پای کشیدیم	از سر کله صبر و ملامت بنهادیم
در آرزو روی تو از دست برفتیم	و اندر طلب وصل تو از پاسه فتادیم
تو سر بچرا دندی مانیر شد و دار	در بندگی روی تو چون داد بدادیم
چون فتنه دیدار تو گشتیم بنا کام	در بندگی روی تو اقرار نمودیم
تابسته بند اجل خویش نگر دیم	از بند غم عشق تو آزاد مبادیم

ای بی باجل هم نریم از غم عشقت
با عشق تو میریم که با عشق تو زادیم

ای زلف تا بدار ترا صد هزارم	دی جان غمگسار مرا صد هزارم
خالی نگر دو از غم عشق تو حال ما	تا حلقهای زلف تو خالی کنی ز هم
بر عارض تو حلقه زلف تو گوئیا	کز مشک چشمهاست بگلبرگ ترقم
با سلسله است از شبهه برگرد آفتاب	یا پنجبای شب زده بر روی صبحدم
ای در خجالت رخ و زلف تو روز شب	در حمایت لب چشم تو زهر دهم
ای پشت من عشق تو چون ابرو تو کوز	دی بخت من زین تو چون چشم تو زرم

بچ

مهر ز سوزی در روی آینه ز سوزی در چشم

جانم ز چرخ لعل تو چون بود بر خطا کس از بند تو چگونه بود روی رستم ای دروالم خیال تو شکلی به از یقین	طبع ز روی بسته دم از فرق تا قدم کاندم که از تو دور ترم با تو ام هم وی در سخن لب تو وجودی کم از عدم
--	--

کم کن ز سر تکبر و نشین چو انوری
در عشق چون میان تو بست کم بکم

کس نداند که ز غمت چون سوختم دیدنی دیدم که از رخسار تو بر کشیدم جامه شادی ز تن	خویشتن در چه بلا اند و ختم جان بدان یک دیدنت بفر ختم دژ بلا گفشی کنون بر دو ختم
---	---

هر چه دانش بود کم کردم همه
در فراقت زرگری آموختم

در دلد هر زمان نزون دارم همه با من جفا کنند و لیک بارانده در پنج محنت او ایقدر التماس خود چه بود	چکنم بی وفاست دلد ارم بجفا پنج اند وینا ارم بکشم ز آنکه دوستش دارم سالاها شد که تا دران کارم
---	---

باورم میکنی بیعت شاه
کین قدر نیز هم بمن یارم

بر آنم که تو هرگز بر نگر دم دل اندر عشق بستم در همه عمر مرا اسلام ماند است اندران گوش	بگرد و بر دیگر نگر دم جفا بینم هم از تو بر نگر دم گر از هجران تو کانه نگر دم
---	--

	<p>چنانم من ز هجرا نت نگارا کزین غم تا زیم بهتر نگردم</p>	
<p>بجز تو در جهان یار سے ندارم بجان تو کہ بازار سے ندارم کہ در حق تو کردار سے ندارم غم من خور کہ غمخوار سے ندارم</p>	<p>بجز بجان کہ غم</p>	<p>نگار اجز تو دلدار سے ندارم بجز بازار دسوا اس تو در دل ز کردار تو چون بازارم ایست ترا یاری ہر غم غمخوری مست</p>
	<p>بسان شاہی اندر گلستا نم چہ بد بختم کہ خود خار سے ندارم</p>	
<p>کہ ہی بی تورا زو شب شوم رخنہ رخنہ شد از غمت جگرم کہ من از تو بجز جگر خورم</p>	<p>کہ رخنہ کہ</p>	<p>عمر سے پوشیدہ چگونہ برم خونہ از دو ویدہ پالووم تو بشادی و ختمے بر خور</p>
	<p>مگر این بود بخشش ز فلک کہ ز دست تو جان خود ببرم</p>	
<p>کاندر دو دم زدن نئے آرام من ازین عیش عمر بزارم ہمہ شب تا بر وز بزارم دامت چوین دست بگذارم</p>		<p>زیر بار غم گرفتارم غم و عیشم بر رخ میگذرد در متناسے یکدے بنیسم تا غمت میکشد گریبانم</p>
	<p>حاصل دولت جوانی خویش ذاسنی بجز آب و خون دارم</p>	

نہ سہا پیدور

۵

<p>یا کیم آنکہ حدیث لبِ خیال تو کنم من بہودہ تناسے وصال تو کنم ساکنم تا کہ شبی پیش خیال تو کنم مردم چشم و سرم پیش تو کنم در غزلها صفت چشم غزال تو کنم کہ ہی وصف کمال تو جمال تو کنم</p>	<p>منکہ باشم کہ تناسے وصال تو کنم کس بدرگاہ خیال تو نمی یا بد راه گلہ از عشق تو در پیش کسان تو کن از سر مردمی کز تو کلاہی بہم در چشم تو در آید ستم تا بہریم شعر من بخر شد و شد کمال از پی آنکہ</p>
--	---

ن از کلاہی بہم

ن از کلاہی بہم

چشم تو سحر حلال است و دست مرا
شاعری ہر چه بر سحر حلال تو کنم

<p>نہ روی تجھے بہیم نہ راہ وصل می دہم نہ بگذاری کہ باہر کس بگویم راز پنہانم کس تکلیف ناو جب کہ بیدل صبر نتوانم</p>	<p>ترا من دوست میدارم ندانم چیست دانم بہر کسی ہرگز احوال نہ دانی چارہ کارم دل را بردی و انگاہ بیدل صبر فرمائی</p>
--	---

اگر با من نخواہی ساخت جانم ہمچو دل بہتان
کہ بے وصل تو اندر دل و بالی ہم بود جانم

<p>بے نگارم از جان سیر آدم از وجود خود از ان سیر آدم وز غمش از دوستان سیر آدم از مراعات زمان سیر آدم</p>	<p>اسے مسلمانان ز جان سیر آدم گر بنودی جان کہ دیدی ہجرا و شادی باید ز غم آخر مرا از دلم ہرگز نہ پسد آن نگار</p>
---	--

گفتم از صفر از من سیر آدم
گفت آن کافر کہ من سیر آدم

درمان دل خود از که جویم تخمی که ز دید آن چه کارم آوردند سراق زرد روئی ای یوسفِ عصرِ خویش مبتوی اند ره حوص با دو همراه من تشنه بران بزم دگر نیچ	افسانه خویش با که گویم چیزی که نیابم آن چه جویم دور از رخت او منم بر دیم بیت الاحزان شد است گویم چون بزم امید چند جویم بر چهره همی رود و جویم
---	--

بی سنگ شدم ز فرقت آرس
وقت است اگر نه سنگ اودیم

جز سر پیوند آن نگار ندارم هم نفسم با داوست گرچه از من شاد بر آنم که در فراقِ جمالش زان نشوم رنج از جفاش که از فقر	گرچه از و جز دل نگار ندارم جز نفسی سه دیادگار ندارم جز عنسم او بیج غلگار ندارم سایه مشتاق روزگار ندارم
--	---

وز غم هجران او بسو که تن نیست
بیج عنسم دیگر اعتبار ندارم

بدان عنمم که دیگر ره به بنجانه مکنم بندی سر بر او از مباد میخ با فرزندم چو غریبان نام از دستش باه بقا و دزم گرم یا رخا باقی بکیش خویش بفریدم	دل ندر وصل هجران بستم بیدا و گزینم ره بنجانه برگیرم در طامات در بندم چو مفلس گروم از هستی کمر آرزو بندم بزنارش کم در ساعت چو او زنا بر بندم
---	--

چو کس واقف نمیکرد و همی بر سر کار او

ہمیں بندم دل آخرد در کارو گر بندم	
ہم از تو توقع و نسا دارم کز دل ز تو همچنان ہوا دارم کز دولت این جهان ترا دارم چون با غم تو دل آشنا دارم حاشا لہ کہ این رو دارم	ہر سب ز غمی تو جفا دارم در سب ز تو همچنان ہوس دارم از غم چو جهان میر کہ میدانی بیگانہ مشو چو دین و دل با من گوئی کہ مگوئے راز خود با خصم
لیکن بگل آفتاب چون پوشتم چون پشت چو ماہ نور و تاب دارم	
تا در غم بود جان ہر تو بردارم زان دل سخن چلویم گوی خیرندارم زیرا کہ جز غم تو چہ ہے دگرندارم گوئی کہ عشوہایت یک ز بردارم	یارم توئی ب عالم باری دگرندارم دل بردارم از تو در تو سخن نگویم دارم غم تو دایم با جان و دل بر آید ہر سائے فریبم دل را بشوہ تو
صبرم چلو نہ باشد از عشق ماہروئی کاندر زمانہ کس راز و دسترن دارم	
کارت ہمہ کبر و ناز سے بینم اکنون نہ بران طراز سے بینم سرمایہ دل چو باز سے بینم اورا بتو ہم نیا ز سے بینم بر دست غمت دراز سے بینم	دل را غمت نیا ز سے بینم دان جامہ کہ دی ب وصل بودے صد گونہ زیان سے پہ پید آید آزاکہ فلک ہمیکند نازش ہین چند کہ زلف کردہ تو

داری خبر که در غمت از خود خبر ندادم بستم بجا کپای دیجان دست بجای مدا که در فراق تو دور غم و دنا دیجان و دل پیرو در پرده چشم گشت شکست بیم دارم رو چو زرا زین غم	وز بجز تو بجز غم تو نصیبی دیگر ندارم کامروز در غم تو سر پای و سر ندارم از من اثر نماند و ز وصلت اثر ندارم هان تا ز کرا از نهان پرده بر ندارم کاندر خو رجالت رخ بیم و زر ندارم
--	---

دارم ز غم هزار جگر خون افندی را
شب نیت تا ز خون جگر دیده بر ندارم

نوبه هر روز باره میکشم تا شگفته ز مرا هرگز گل کر بلایش میکشم بیم کن فخر وقت خویشتن دانم همه ز حمت سرما و سردی ماه د پار او نتوان کشید از بجز وصل	بار نبود چون زیار سے میکشم ہرزمانے رخ خار سے میکشم کین بلا آخر کیا سے میکشم ایکا از خصما لش عار سے میکشم بر امید نو بہار سے میکشم پس این بس کہ بار سے میکشم
---	--

تو مرا گوی کشیدی در دو غم
من چه سیکویم کہ آری میکشم

دل بدادیم و جان نینخواستیم مستی جان و دل خصومت است خدمت تو مرا ز جان پیش است با تو بوی وجود جان نہ خوشست	خلو سے جز نہان نے خواہیم ز حمت ہر دو آن سے خواہیم شاید از زانکہ جان نے خواہیم لقمہ بہ استخوان نے خواہیم
---	--

	<p>من و معشوقہ و برین مفراسے رحمت دیگران نے خواہ سیم</p>	
<p>در داد بیا و عہد سو گندم برید ز خاص نام پیوندم تا پنج صلاح و توبہ برگندم کی سود کند نصیحت و سو گندم این بار نیک نیک در بندم کز یار بد و دہجہ خور سبدم</p>		<p>دل باز بیا شقہ و رفکندم پیوست بعشق تا اگر بارہ برگند بدست عشق از جنیم پندم بدہستے شود در سر من چون بستہ بند عاشقی باشم از مرہم وصلت غم زیرا</p>
	<p>آخر شب بجزر بگذر بر من گر بگذارند روز کے چندم</p>	
<p>داز بند قبول این و آن ستم وز باوہ تاب تو پیشکشتم در گنج قمار خانہ بنشتم ز تار چہارگانہ بر بستم وز عادت مادر و پدر ستم بے باوہ مباد کیفی ستم در مضطربہ گاہ غافل ستم</p>		<p>آخر در زہد و توبہ در بستم بر پردہ چنگ پردہ بدریدم با آن بت کم زن مقام دل چون نعت حسن بیخ کرد آن بت از رحمت عشق رختہ بستم چون پائے بلا بچو رب شادم در تنگدہ گاہ سو من گہرم</p>
	<p>دستم ز زبان خصم کوتہ شد امر و ز چہننگ گویدم ہستم</p>	

از عشقت ای شیرین سپر گر چه بس بر میزنم تو شاه خواباتی و من تا روز بر خسار خود تا شد دلم آویخته در حلقه زلفین تو	نه یاد دیگر میکنم نه راسه دیگر میزنم هر شب از ضرب غم بر نام تو ز میزنم سراز هوا دلبران چون حلقه بر در میزنم
---	---

دل برود و دامن در کشید با پاسبند وصل او هر شب و دست از بجز او تا روز بر سر میزنم

چگونه با تو درگیرم که از بندی برون نیام ندارم جان آن لیکن چو تو با من سخن گوئی مرا گوئی گرین آخر چه بچوئی چه بچویم غمی دارم اگر خواهی گویم با تو در نش بجان گوسه خوهم بده چون دل گرد دار اگر دستی نهم بر تو نهادم دست بر تنگ	غمی با تو فرو گویم دمی با تو بر آسایم من بیچاره بندارم که از جای همی نیام مگر تا کبر بندم نفع تا از تو بکشایم ندارم دست ازین معنی همان است همه جای مترس چه تهنی دستم ولیکن پای بر جایم و گردنی تو تنگ آمد همه آفاق در پایم
---	---

فراقت هر زمان گوید که بگریز انوری رسته اگر می راستی خواهی چو هندو نیست ترسایم
--

بی تو جانانازندگانی میکنم شرم باد از کار خویشم تا چرا کوند و من در جهان ما از زندگان صبر گویم میکنم لیکن چه صبر از غم شادی تو من شنیده ام	وز تو این معنی نهانی میکنم بلی تو چندین زندگانی میکنم راستی باید گران میکنم حیا چونانکه دان میکنم از غم خود شادمان میکنم
---	--

در همه راه تمنا کرد و نه

بر سرِ رُہ دید بائے میکنم	
اگر نقشِ رخت بر جان ندارم ز تو یک درد در اورمان مبادم ز عشقت راز با دارم و لیکن صبورے را اگر معذور دارے مرا گوئی ز پیوندم چه دارے	زلفتِ کافرت ایسان ندارم اگر صد درد بے درمان ندارم ز بے صبرے یکے بہان ندارم و لے بابد و من آن ندارم چہ دارم جسٹ غم ہجران ندارم
اگر از تو بوسے خواہم بجائے تو گوئی بوسے ارزان ندارم	
زیر بار غمے گرفتارم عمر و عیشم بربخ میگذرد در تناسے یکدے معینم تا غمت میگذرد گریبانم	کاغذ و دم زدن لے آرام سن ازین عمر و عیش بیزارم ہمہ شب تا بروز بیدارم دامت چون ز دست بگذارم
حاصل دولتِ جوانیِ خویش دامنی پُر ز آبِ دُخون دارم	
ہر غم کہ ز عشق یا رے بسنم بیداد فلک چنانکہ بودہ است تا شلخ زمانہ کے گلے زاید در بنددے کہ بیغے باش در ہر ذل دوستی نیابند	اگر دشمن روزگارے نیم امروز یکے ہزارے بسنم کا کنون ہمہ ز خصم قاری نیم مینگر کہ چہ انتظارے نیم صد دشمن آشکارے بسنم

<p>آن سے بینم کہ کس نے بیند با دستِ زمانہ در جهانِ حق گردون نہ شمار با یکے دارد</p>	<p>آری نہ با اختیار سے بینم گر پاسے کس استوار می بینم نام ہمہ در شمار سے بینم</p>
<p>بر دہر سازا نوری کارے کین کار نہ پایدار سے بینم</p>	
<p>جانا ز غمِ عشق تو امر و ز چنانم بر چہرہ عیان گشت بیکبار ضمیرم زین پیشِ جہان در غمِ عشق کہ ازین پیش از دستِ فراق اگر دست گیری</p>	<p>کاندر خیم زلف تو توان کرد تا نام وز دیدہ تنان گشت بیکبار نشانم دائے کہ اگر بے تو بمانم بنام دردا کہ فراق تو بزد دست بجانم</p>
<p>ہر چند کہ اندیشہ کنم تا غرض تو از کشتن من صیت ہے ہیج نام</p>	
<p>در دستِ غم یار دل آرام بمانم بُردم مذب عشق ز خوبانِ جهان بن یک گام بکامِ دل خود کام نہ نام آتش ز دم اندر دل تا جلا نسوزد بر بامِ طبع رفتم تا وصل پہ بینم</p>	<p>ہشیا ترین مگر غم دور دام بمانم از دستِ دل سادہ سرا انجام بمانم سگرشتہ ہمہ عمر دران گام بمانم دل سوختہ شد آخر دمن خام بمانم بشکست قضا پایم و بر بام بمانم</p>
<p>یاران ہمہ رفتند ز ایامِ حوادث افسوس کہ من در گوا ایام بمانم</p>	
<p>ترا من دست میدارم تا نام صیت در نام</p>	<p>نہ روی ہجر سے بینم نہ راہ وصل سیدم</p>